

[Lars M. Olsen.]

Med interesse og glæde har jeg imidlertid bemærket de interessante forsøg, der er gjort gennem de sidste år, navnlig her i hovedstaden, for at skabe kunstforståelse ude i den brede befolkning, også ude på arbejdspladserne. Under mottoet „Kunst på arbejdspladsen“ har en række fremragende samlinger været på vandring, men som før nævnt vistnok overvejende i hovedstaden. Disse forsøg burde sikkert følges og forstærkes andre steder.

Måske burde man også fremhæve den indsats, som i vor tid navnlig gøres fra skolerne side for at vække interessen for kunst hos skolebørnene. Som før nævnt mener jeg, at de offentlige myndigheder altid bør stille sig positivt og velvilligt overfor ethvert fornuftigt og rimeligt kunstnerisk initiativ og ønske, og derfor ser jeg også med forventning hen til den kommission, der enten er nedsat eller er ved at blive nedsat på undervisningsministerens foranledning, og jeg håber, at vi i løbet af kort tid efter nedsættelsen må blive gjort bekendt med en række gode forslag.

At kunstinteressen i vort land er meget stor, vil jeg gerne fremhæve afsluttende ved at erindre om den store anerkendte samling af Wienerkunst, vi havde her i landet for et par år siden, og hvor der i løbet af forholdsvis kort tid var mere end 400 000 besøgende, oven i købet til en relativt høj entré. Når man ved, at det samlede museumsbesøg i denne by ligger på knap og nap 1/2 million, så forstår man, at der virkelig er mulighed for at vække interesse for kunsten i videre kredse end normalt.

Jeg har med disse — det erkender jeg gerne — noget spredte bemærkninger været inde på andre områder, end just det foreliggende forslag beskæftiger sig med, men vi har desværre så sjældent lejlighed til her i det høje ting at diskutere disse problemer, og derfor har jeg gerne villet gøre de bemærkninger, idet jeg påny fastslår, at mit parti selvfølgelig stiller sig positivt overfor lovforslaget.

Ellen Poulsen: I 1888 tilbød brygger Carl Jacobsen og hans hustru, Ottilia Jacobsen, staten og Københavns kommune at lade den store skulptursamling, Ny Carlsberg Glyptoteket, som det kunstinteresserede ægtepar ejede, overgå til en selvejende institution. Motiveringen for tilbudet var, at man ikke turde udsætte disse store kunstværdier, der var anerkendt overalt i Europa, for ødelæggelse eller for de omskiftelser, der ofte bliver private samlingers lod, samt at man ønskede, at de skulle være tilgængelige for alle interesserede. Det var en forudsætning, at staten og Københavns kommune opførte en bygning, der fremover kunne danne rammen om Ny Carlsberg Glyptotek. Udfra de nævnte betragtninger er det forståeligt, at tilbudet blev modtaget med tak, og lovforslag blev vedtaget af rigsdagen gående ud på, at staten i løbet af 5 år skulle yde 500 000 kr. til opførelse af en bygning, under forudsætning af at Københavns kommune ydede det samme beløb samt en passende grund, hvor denne bygning skulle ligge.

Nu er det ikke uden interesse, at såvel ministeren som ordførerne under debatten stærkt fremhævede, at det under alle omstændigheder var givet, at statens pekuniære opgave var afsluttet med denne bevilling, at staten altså ikke kunne risikere at komme til at yde mere.

11 år senere, i 1899, tilbød brygger Jacobsen det offentlige en ny gave, denne gang en betydelig samling antik skulptur til Ny Carlsberg Glyptotek. Tilbudet blev givet på samme betingelser som tilbudet i 1888: kunstværkerne skulle fremover sikres for nationen, og stat og kommune skulle opføre en tilbygning til Ny Carlsberg Glyptotek, der kunne rumme samlingerne, således at der dannedes et hele. Ligesom i 1888 fremsattes et lovforslag herom; ifølge dette skulle staten yde 500 000 kr. med 100 000 kr. årligt i 5 år og Københavns kommune et lignende beløb samt grunden, hvorpå bygningen skulle ligge.